

Vláda a Parlament

Slibuji věrnost České republice. Slibuji, že budu zachovávat její Ústavu a zákony a uvádět je v život. Slibuji na svou čest, že budu zastávat svůj úřad svědomitě a nezneužiji svého postavení.

(slib člena vlády, Ústava ČR, Hlava III, čl. 69)

Parlamentní demokracie

Vláda České republiky stojí podle Ústavy na samém vrcholu **výkonné moci**. To znamená, že zástupci vlády zodpovídají za každodenní řízení státu i státní správy a uvádějí přijaté zákony v praxi. **Nicméně vláda se vždy odpovídá Parlamentu.** Ten je hlavním nástrojem občanů pro ovlivňování věcí veřejných. Skládá se ze dvou komor: Poslanecké sněmovny a Senátu.

O tom, jakou vládu budeme mít, **rozhodujeme my, občané, v demokratických volbách** do Poslanecké sněmovny (dolní komory Parlamentu). Strana nebo koalice stran, která získá většinu hlasů, pak má možnost vládnout. Premiéra a ministry jmenuje do funkce prezident. Vláda pak sestává z premiéra (předsedy vlády), místopředsedů a ministrů. Zbylé strany ve Sněmovně zastávají funkci **opozice** a kontrolují vládu. Všichni zástupci v Parlamentu společně hlasují o zákonech, kterými se musíme řídit my všichni, včetně členů vlády. Pokud by takový princip neplatil, vláda by měla takřka neomezenou moc.

Na systému vyvažování moci, vzájemné kontroly a zejména diskuze volených zástupců je založena naše **parlamentní demokracie**.

Volbami to začíná

Podle naší Ústavy je zdrojem veškeré státní moci lid. Být politikem je proto především **služba**. Služba občanům, kteří si své zástupce zvolili, aby mohli žít důstojně, v bezpečí, v jistotě. Na to by politici neměli nikdy zapomenout, a rozhodně by si neměli brát své voliče jako rukojmí k protlačování vlastních zájmů. Ani politik zvolený většinou nemá právo krást a zneužívat moc. I on musí dodržovat zákony a pravidla. Demokracie totiž není jen vláda většiny, ale zejména také vláda práva. Vláda pravidel a spravedlnosti.

Demokracie je jediný systém, kde každý člen společnosti, i ten, kdo prohrál boj o moc nebo se o něj ani neucházel, má zajištěné právo být dál součástí celku a vyjadřovat se k tomu, jak se s jeho zemí nakládá. Projevuje se to například jako možnost kritizovat mocné bez jakéhokoli strachu a umlčování. Kritika politiků tak není neúctou k volbám, nýbrž naplněním našich základních práv. I po volbách je prostě potřeba, aby každý z nás bedlivě sledoval, koho to vlastně zvolil a zda vše funguje jak má.

Jak řekl Karel Kryl: *V politiky se nevěří, politici se kontrolují.*

Vláda hnutí ANO

Andrej Babiš po vyhraných parlamentních volbách v roce 2017 nedokázal sestavit většinovou vládu. Proto mu bylo s rukou prezidenta Miloše Zemana umožněno vytvořit vládu menšinového charakteru společně s ČSSD. Důvěru Sněmovny se mu podařilo získat díky hlasům komunistů, což ve zkratce znamená, že **naše současná vláda vznikla**

na základě podpory komunistické strany. Té strany, která zde vládla po 40 let tvrdou rukou totalitního nesvobodného režimu. Ovšem touto skutečností vládní příběh nekončí. Andrej Babiš se v době svého zvolení nacházel v obrovském střetu zájmů, který ve férové politice nemá co dělat a popírá tak veřejný zájem. A co více? **Premiér je trestně stíhaný.** Nestací? **Je na seznamu agentů StB.** Pořád málo? **Popíral závažnost epidemie covidu a zasloužil se tak o tisíce ztracených životů.** A na závěr? **Paktuje se s prezidentem Zemanem, který dokonce uvedl, že v případě potřeby zastaví premiérovo trestní stíhání.**

Podívejte se na [kauzy](#) z posledních let a také na to, [co s tím](#) můžete dělat.